

Den stora pandemin 1954:

Blåfebern

Jag satt där på mitt rum och bara väntade. Jag väntade på att allt skulle bli normalt och bra igen. Ingen vet när man kan vara trygg och säker. Det enda som man tänker på är pandemin. Jag har alltid undrat vem som börjar en pandemi, kan jag göra det? Eller är det kanske andra djur som gör det? Kan en pandemi bara komma av sig själv?

Jag har många filosofiska frågor i min hjärna, fast de festa frågor kommer jag nog aldrig få svar på. Jag gillar att filosofera och att läsa spännande böcker. Då blir man nyfiken och ibland är det frustrerande när det slutar väldigt spännande. Fast min pappa tycker inte så mycket om att jag läser och gör det jag vill. Han tycker jag inte tar smittan på allvar, fast det gör jag! Flera folk dör varenda dag. Han vill att jag ska vara på mitt rum och göra så att allt ordnar sig, jag får inte göra något annat. Han är så rädd att han ställer maten utanför mitt rum så får jag ta in maten och äta där.

Jag bryr mig väldigt mycket om smittan och alla som dör, och jag skulle bli helt förkrossad om min mormor dog. Jag älskar henne mer än allt annat! Hon är väldigt snäll och inte sträng om hur man ser ut eller uppför sig, som man behövde vara när hon var barn. Man måste ju det fortfarande, men inte lika strängt.

Vår familj är ganska rika och prydliga, fast jag och min syster är inte så prydliga. Hon och jag delar rum.

Min mamma är väldigt noggrann hur man uppför sig, fast väldigt snäll. Hon är lärarinna, fast inte åt mig. Min pappa är ingenjör. Det har han alltid varit.

Jag själv är ett elvaårigt barn som har en storasyster som är två år äldre. Vi båda gillar att spela tennis, fast vi får inte spela för att man inte ska sprida Blåfebern.

Om man får Blåfeber blir fingertopparna och längst ut på tårna lite blåaktiga och man får väldigt hög feber. Om man är smittad brukar ögonen se konstiga ut och så är man alldeles yr. Man märker det efter flera timmar sedan man får det, det kan också märkas dagar efter. Innan det är man som vanligt och då kanske man går runt och smittar ner andra. Det är så det sprids. Sen när man märker att man har fått det dör man inom en vecka! Om man har riktigt tur överlever man, fast då får man svåra skador därefter. Snart kommer alla att försvinna!

-Maten står här utanför nu, Eva och Lotta! Ropade mamma från andra sidan dörren.

-Jag kan gå och hämta maten, mumlade min syster Lotta till mig.

Det blev en enkel soppa till middag, ganska god. Fast den skulle nog varit ännu godare om vi åt den tillsammans. Jag och Lotta brukar äta med varandra för att vi inte kan äta med mamma och pappa, men det ville hon inte idag. Hon verkade vara sur. Vi två är väldigt nära syskon, som om vi är bästa vänner.

-Är du sur för någonting? Om du skulle vara det, skulle du då berätta det för mig? Frågade jag försiktigt.

-Nej, men min vän har Blåfeber och kommer snart gå bort, snyftade hon och så rann det ner tårar från hennes kinder.

Jag satte mig bredvid och tröstade henne. Vi kramades en lång stund för att visa att vi alltid har varandra. En av hennes tårar föll på mitt ben. Sedan kom en till, och en till. Då rann de ner på golvet. Sen in i golvplankorna, men vart hamnade de sedan?

-Men vi kommer att klara oss. Jag lovar!

Hon log lite sorgset. Sedan sa hon "Du är så snäll du, Eva". Då log jag tillbaka. Tills vi både hörde något och kollade upp förvirrat...

-Aj! Skrek pappa från köket.

-Vad händer! Ropade Lotta och jag oroligt.

-Det är lugnt, jag gick bara in i någonting. Jag har börjat se dåligt och är ganska yr sedan jag var och handlade. Ibland ser det ut som om mina fingertoppar blir blåa, fast jag inbillar mig nog bara. Det är nog inget. Oroa er inte över mig nu! Ropade han till oss som svar. Men han lät ändå orolig och han visste säkert vad som hade hänt, men ville inte acceptera det.

Vi var helt knäpptysta tills jag frågade "Tror du att, ja du vet vad?".

-Jag vill inte säga det, men jag tror det. Vänta lite här nu, om det är så måste ju mamma också ha Blåfeber! De sover i samma säng, som om du skulle ha det skulle jag också ha det för att vi delar rum!

Vi båda började gråta. Vi höll om varandra så hårt vi kunde. Snart skulle vi inte ha några föräldrar kvar! Vad skulle vi göra då? Sitta och vänta tills vi också dör? Allt känns bara så overkligt. Som om man är med i en film där ens föräldrar dör. Vi måste säga till dem.

-Vi måste säga det till dem! Även om man inte vill det!

En tår föll ner på min kind. Allt vanligt liv var över nu! Vad skulle hända egentligen?

-Ja, jag vet! Tror du inte att jag vet det! Tror du att jag tycker att vi bara ska låta det vara och inte säga som det är?!

-Ta det lugnt! Allt kommer att ordna sig! De kanske överlever! Dessutom vet vi inte säkert att han har blåfeber...

-Vänta! HAN! HAN handlade idag, lite innan middagen! Mamma och han delar säng, men annars håller de avstånd, så mamma kanske inte är smittad än!

-Mamma, kom fort! Skrek jag och Lotta i mun på varandra. Då undrade hon varför. Innan varken jag eller Lotta hann svara så reste jag mig upp, öppnade dörren så den smällde i väggen med en duns och gick till vardagsrummet där mamma satt och läste. Jag var så arg på allting! Hela pandemin och Blåfebern som förstör ens liv! Jag tog tag i hennes arm och ledde henne till vårt rum.

-Vad gör du! Du får inte nudda mig! Tänk om jag har Blåfeber!

-Om du inte varit nära pappa idag så har du det inte! Sa jag stressat.

-Va?! Menar du att du tror att han har det!

Till svar sa jag bara ett kort ja. Jag förstod att hon var förvirrad, men jag hann inte förklara nu. Vi ville ha en förälder, även om jag ville ha en pappa ville vi inte förlora mamma också.

När vi förklarade allt för henne började hon gråta. Sedan grät vi allihop.

Det har gått tolv dagar sedan sen allt hände. Vi är fortfarande fyra i familjen, men bara tre personer. Vi fick en katt för att det inte skulle kännas tomt.

Saker händer i hela livet. Det kan inte bara hända bra saker, även om det är tufft så klarar man det tillsammans. Folk dör och det händer alla! Vissa dör unga och vissa dör gamla. Men vi måste fortsätta att gå vidare, vi som är kvar. Vi ska aldrig ge upp!

Eva Nilsson, 11 år, 1954